

nerne ikke ville være saa smaalige eller saa karrige overfor disse Folk, men at de kunne faa nogen Erstatning.

Jeg har saa lige et Par enkelte Bemærkninger at henvende til den højtærede Indenrigsminister, idet jeg ligesom det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) vil tillade mig at lægge et godt Ord ind for de gamle danske Vaabenbrødre. De have jo en Sygekasseafdeling, men Forholdet er saadan, at de, naar de trænge til Sygehjælp, kun kunne faa 50 Øre om Dagen. Nu kan man nok forstaa, at dette Beløb ikke i nogen Maade svarer til Tidens Fordringer. Det er det samme Beløb, som blev fastsat ved Foreningens Stiftelse, og den er nu 45 Aar gammel. Man kunde saa sige, at disse gamle Vaabenbrødre kunde indtræde som Medlemmer i de statsanerkendte Sygekasser, men det kunne de ikke. En Del af dem ere nemlig for gamle, og de allerfleste af dem have heller ikke Raad til at betale Kontingent til to Kasser. De betale nemlig nu 3 Kr. om Aaret. Naar vi nu vide, at der gives Statstilskud til mangfoldige Formaal — ogsaa mange gode og humane — forekommer det mig, at dette er et Formaal, hvor det er absolut rigtigt, at Staten yder nogen Støtte. Der er ganske sikkert mange af disse gamle Vaabenbrødre, der ikke alene have faaet deres Helbred svækket, men ogsaa ødelagt, uden dog at kunne komme ind under Begrebet Invalider. Derfor er det paa sin Plads, at vi fra Statens Side yde disse Vaabenbrødre en Støtte. Denne vil lettest kunne foregaa paa den Maade, at Statskassen bevilger et Beløb til Vaabenbrødrenes Sygekasseafdeling. Saa vidt jeg kan huske, har den højtærede Minister allerede omtalt dette velvilligt, og jeg haaber, at det nok vil lykkes at faa Tilskuddet.

Martin Madsen: Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) har stærkt opfordret mig til at give et Gensvar paa nogle Udtalelser, han gjorde. Jeg vil allerførst bringe ham min Lykønskning til den Forbindelse, som det længe har været en offentlig Hemmelighed, vilde finde Sted, men som jeg nu ser, han har benyttet Lejligheden — jeg var ikke saa lykkelig at være til Stede — til at deklarerer i Aftes. Det

er Forbindelsen, eller om man vil, det foreløbige Ægteskab mellem de radikale og Socialdemokratiet, idet han sagde til et andet Medlem, at han kunde være ganske rolig, der skulde nok staa socialdemokratiske og radikale Kandidater i samtlige Landets Valgkredse. Jeg tør deraf slutte, at dette er at betragte som Offentliggørelsen af denne længe bebudede Forbindelse (*Sabroe*: Det er temmelig tidligt.). Er det for tidligt, saa er det det ærede Medlems Skyld og ikke min, man kan ikke ret vel læse disse Udtalelser paa anden Maade.

Der næst maa jeg bringe det ærede Medlem en Tak for den Omsorg, han har vist for Handelsstanden her i Landet i sin Almindelighed. Han har gjort sig til Talsmand for, at der oprettedes et virkeligt Organ for Handelsstanden, for den næringsdrivende Stand. Det er paa Tide, at dette bliver gjort, og jeg lykønsker ham til, at han nu endelig har fundet ud af det, men jeg skal ikke nægte, at jeg aldrig har hørt noget til det de mange andre Gange, dette Krav har været baaret frem, navnlig fra Højres Side. Jeg erkender imidlertid, at man naturligvis glæder sig mere over een Synders Omvendelse, end over ti refærdige (Afbrydelse af *Thomas Larsen*). Bedre sent end aldrig, siger min ærede Nabo, og det er sandt.

Jeg skal derefter gaa til selve det udfordrende Punkt i det ærede Medlems Foredrag. Han sagde, at jeg havde siddet her i mange Aar og givet mig Mine af at kunne forsvare Københavns Befæstning og at sidde inde med alle mulige gode Grunde derfor, men at jeg aldrig havde talt om dem. Grunden er ganske simpelthen den, at dette Spørgsmaal aldrig har ligget for til Behandling og heller ikke ligger for nu. Jeg ser derfor heller ikke nogen Grund til i snævraste Forstand at gaa ind paa en videnskabelig Kritik deraf. Naar jeg personligt vil give enkelte Svar i saa Henseende, er det, fordi det ærede Medlem har appelleret til den Livsstilling, jeg i 30—40 Aar har indtaget, han sluttede deraf, at jeg i det mindste maatte have nogle Grunde for min Anskuelse. Det har jeg ogsaa, og de ere gode og lade sig visselig ikke afvise med saa luftige Grunde som dem, jeg hidtil har hørt fra de ærede